

Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Нишу
II-1 У. 15099/20
29.09.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Ненада Стојановића, председника већа, Јасмине Крстић и Бисерке Савић, чланова већа, са судским саветником Снежаном Петровић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца АА из ..., ..., поднетој ради поништаја решења туженог Министарства грађевинарства, саобраћаја и инфраструктуре Републике Србије, Јабланички управни округ, Лесковац, број 363-350-00001/2019-19 од 04.08.2020. године, са заинтересованим лицем ББ из ..., ..., у предмету озакоњења, након одржане усмене јавне расправе 23.09.2022. године, у нејавној седници већа, одржаној 29.09.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба се **УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Министарства грађевинарства, саобраћаја и инфраструктуре Републике Србије, Јабланички управни округ, Лесковац, број 363-350-00001/2019-19 од 04.08.2020. године, и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је жалба тужиоца, изјављена на решење Градске управе Лесковац, Одељења за урбанизам бр. 350-426/06-02 од 28.05.2020. године, као неоснована. Наведеним првостепеним решењем одбија се захтев тужиоца за озакоњење незаконито изграђеног објекта на кп бр. ... (нови број ...) КО ..., у ... ул. ... бр. ...

У тужби против оспореног решења поднетој Управном суду 03.09.2020. године, тужилац оспорава законитост оспореног решења, јер је донето услед погрешне примене материјалног права, указујући на одредбе члана 170. став 1. и члана 168. став 2. Закона о општем управном поступку, истичући да првостепени орган није правилно

спровео поступак, односно првостепени орган није испоштовао рок од 30 дана који је обавештењем број 350-426/06-02 од 19.05.2020. године, дао тужиоцу да уреди захтев за озакоњење објеката и које обавештење је тужилац примио 22.05.2020. године, а првостепени орган је за само 6 дана након тога донео своје решење бр. 350-426/06-02 од 28.05.2020. године, супротно члану 22. став 2. Закона о озакоњењу објеката и члану 59. и 92. Закона о општем управном поступку. На ове околности неправилно спроведеног поступка указивао је у жалби, те сматра да је другостепени орган требало да уважи наведене разлоге и поништи првостепено решење од 28.05.2020. године, притом наводећи да тужени није уважио ни наводе жалбе којима је указивао да је предмет број 350-426/06-02 активиран одлуком управне инспекције 25.11.2015. године, односно изнет је из архиве дан пре ступања на снагу Закона о озакоњењу објеката, због чега сматра да нема места примени члана 30. став 1. Закона о озакоњењу на основу правоснажно одбијене легализације у предмету, број 351-119/05-02, већ предмет бр. 350-426/06-02 треба да решава на основу члана 6. Закона о озакоњењу објеката. Предлаже да суд донесе пресуду којим се тужба уважава и поништава оспорено решење. Поднесцима од 24.08.2022. године, 05.09.2022. године и 20.09.2022. године, тужилац указује да је поднео кривичну пријаву Апелационом јавном тужилаштву у Нишу, због непријављивања кривичног дела фалсификовања од стране туженог органа.

Тужени орган је доставио суду списе предмета и одговор на тужбу, у коме остаје у свему при разлозима изнетим у образложењу оспореног решења и предлаже суду да донесе пресуду којим ће тужбу одбити.

Заинтересовано лице није дало одговор на тужбу до почетка усмене јавне расправе.

Како је одредбом члана 34. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, бр. 111/09), прописано да је усмена јавна расправа обавезна ако су у управном поступку учествовале две или више странака са супротним интересима, то је Управни суд, имајући у виду одредбу члана 38. наведеног закона, дана 23. септембра 2022. године, одржао усмену јавну расправу, у одсуству уредно позваних странака.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у смислу одредбе члана 41. став 1. Закона о управним споровима, Управни суд је, оценом навода тужбе и одговора на тужбу туженог органа а након извођења доказа, читањем доказа из списка предмета, нашао да је тужба основана.

Из образложења оспореног решења произлази да је тужилац поднео пријаву 2006. године, а у вези стамбеног објекта изграђеног без грађевинске дозволе, заједно са копијом плана и копијом уговора о купопродаји, а да је првостепени орган, поступајући по налозима Министарства грађевинарства, саобраћаја и инфраструктуре Републике Србије, као и управног инспектора, пријаву разматрао као захтев за озакоњење, те је 19.05.2020. године, тужилац обавештен да у року од 30 дана од дана пријема обавештења достави копију плана са уписаном котом елемента, елаборат геодетских радова за објекте који нису проведени бази катастра непокретности, доказ о праву својине на грађевинском земљишту и сагласност сувласника. Тужени наводи да

је наведено обавештење тужилац примио 22.05.2020. године, након чега се 25.05.2020. године, првостепеном органу обратио дописом у коме је навео да је предмет узет из архиве 25.11.2015. године, односно пре ступања на снагу Закона о озакоњењу објеката, позивајући се на одредбу члана 6. Закона о озакоњењу објекта и посебно цитирајући одредбу члана 14. Закона о озакоњењу објеката. Даље, тужени констатује да је првостепени орган упутио позив странкама које су у конкретном случају у односу сувласника, те да су се позиву одазвали ВВ и АА, који су се изјаснили да нису сагласни са легализацијом објекта сувласника ГГ а да је ГГ на записник изјавио да је сагласан да се објекат АА и ВВ озакоњи уколико именовани дају сагласност за озакоњење његовог објекта, те имајући у виду да су странке позване да се лично изјасне по питању давања сагласности, не може се сматрати да сувласник није знао нити могао знати за извођење радова на објекту а да се томе није противио. Тужени наводи и да је из расположивих списка утврђено да је жалиоцу по поднетом захтеву за легализацију објекта, решењем број 351-119/05-02 од 30.06.2005. године, одбијен захтев, које решење је пресудом Врховног суда Србије У. 730/07 од 12.06.2008. године, постало правноснажно, те је одлучујући по новом захтеву узимана могућност постојања разлога који су повољнији за озакоњење незаконито изграђеног објекта, сходно члану 30. став 1. и став 6. Закона о озакоњењу објекта. Закључујући да се у конкретном случају располаже правноснажним решењем којим се одбија захтев за легализацију објекта, нема сагласности сувласника, а нису испуњени услови у смислу повољности, сходно члану 30. Закона о озакоњењу објеката, тужени орган је, са наведених разлога, оспореним решењем одбио жалбу тужиоца изјављену против првостепеног решења од 28.05.2020. године.

Оцењујући законитост оспореног решења код наведеног стања ове управне ствари, Управни суд налази да тужилац основано тужбом указује да је тим решењем повређен закон на његову штету. Наиме, из образложења оспореног решења, произлази да је тужени орган, позивајући се на одредбу члана 30. Закона о озакоњењу објеката, нашао да је правилно одлучио првостепени орган када је одбио захтев тужиоца за озакоњење незаконито изграђеног објекта на кп. бр. ... (нови број ... КО ...). Према одредби члана 30. Закона о озакоњењу објеката ("Службени гласник РС", бр. 96/15 и 83/18), прописано је да надлежни орган, као претходно питање у поступку озакоњења, утврђује да ли је за незаконито изграђени објекат, у складу са раније важећим прописима којима је била уређена легализација објеката, донето решење којим се одбија захтев за легализацију, а које је правноснажно у управном поступку (став 1.); када надлежни орган утврди ову чињеницу, доноси решење којим одбија захтев за озакоњење (став 2.). Ставом 6. истог члана закона, прописано је да изузетно од одредбе из става 1. овог члана, ако је по правноснажности решења којим се одбија захтев за легализацију, промењен плански документ или је захтев одбијен из разлога који су овим законом другачије прописани, а повољнији су за власника незаконито изграђеног објекта, надлежни орган констатује ову чињеницу и наставља поступак озакоњења у складу са овим законом. Полазећи од изнетог, посебно имајући у виду да је ставом 1. члана 30. Закона о озакоњењу објеката, прописана ситуација у којој надлежни орган одбија захтев за озакоњење, а да је у ставу 6. истог члана закона, прописано да ће изузетно од одредбе из става 1. овог члана, надлежни орган наставити поступак озакоњења у складу са овим законом, у ситуацијама које су алтернативно прописане цитираним ставом 6. члана 30. Закона о озакоњењу објеката, а да је при томе, тужени орган, уопштено закључио да се у конкретном случају, располаже правноснажним

решењем којим се одбија захтев за легализацију објекта, нема сагласности сувласника, а нису испуњени услови у смислу повољности, то Управни суд налази да образложење оспореног решења не садржи довољне и јасне разлоге у смислу цитиране одредбе члана 30. Закона о озакоњењу објеката, због чега се, не може са сигурношћу испитати да ли су у конкретном случају испуњени услови за одлучивање применом законских норми на које се тужени позива.

Са изнетих разлога, Управни суд је тужбу уважио и поништио оспорено решење, одлучујући као у диспозитиву пресуде, на основу одредбе члана 46. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима. У извршењу пресуде тужени орган донеће ново и на закону засновано решење, у року и на начин прописан одредбом члана 69. став 2. Закона о управним споровима.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 29.09.2022. године, II-1 У. 15099/20

Записничар,
Снежана Петровић,с.р.

Председник већа-судија,
Ненад Стојановић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

МС